

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti blíže neurčenému rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, č. j. 60 Az 65/2019 – 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas v řízení o kasační stížnosti ve výši 13.188,67 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce brojil žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 22. 10. 2019 proti blíže neurčenému rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019 ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Krajský soud žalobu shora označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění podmínek řízení.

II.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto usnesení (dále jen „napadené usnesení“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje kasačnímu soudu, aby napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel především zdůrazňuje, že žalobou napadal rozhodnutí ze dne 8. 10. 2019, č. j. MV-142536-2/OAM-2019, kterým žalovaný zastavil řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Téhož dne přitom žalovaný vydal pouze jedno rozhodnutí týkající se jeho osoby. Stěžovatel namítá, že napadené usnesení je nezákonné, jelikož si krajský soud neobstaral napadené rozhodnutí ani žádné jiné podklady; rozhodl tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy, čímž došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces a práva na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud měl podle stěžovatele precizněji formulovat dotaz žalovanému ohledně napadeného rozhodnutí. Stěžovatel k uvedenému poukazuje na rozsudek ze dne 27. 8. 2008, č. j. 4 Ads 34/2008 -30, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k problematice připojování napadených správních rozhodnutí k žalobě. Zde uvedené závěry lze podle stěžovatele uplatnit i v případě, kdy v žalobě nebylo napadené rozhodnutí specifikováno spisovou značkou; a to zejména za situace, kdy stěžovatel je cizinec, neovládající český jazyk, nacházející se v zařízení pro zajištění cizinců, který ztratil napadené rozhodnutí a nedokáže ho proto přesně označit. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že ve své žalobě dostatečně formuloval žalobní body a neoznačení napadeného rozhodnutí v žalobě nebylo neodstranitelnou vadou, kterou by krajský soud nemohl napravit vlastní aktivitou za součinnosti s žalovaným.

III.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost neobsahuje argumentaci způsobitou vyvrátit správnost a zákonnost postupu žalovaného či krajského soudu. Stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech. Jeho žaloba neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní chybělo označení napadeného rozhodnutí, den jeho doručení nebo jiného oznámení stěžovateli, uvedení žalobních bodů a označení důkazů. Tyto vady přitom nebyly ve lhůtě stanovené krajským soudem odstraněny. Krajský soud proto nepochybil, odmítl-li žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Žalovaný rovněž zdůraznil, že o rozhodnutí, které stěžovatel označuje za napadené rozhodnutí v posuzované věci, již rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 4. 2020, č. j. 16 Az 58/2019 - 17.

IV.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje a doplňuje, že jedním z důvodů zakládajících přijatelnost kasační stížnosti je, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele; to by mohlo nastat mimo jiné v případě, pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] S ohledem na obsah stížnostních námitek nemohl Nejvyšší správní soud *prima facie* vyloučit, že k takovému pochybení, v daném případě při výkladu procesního práva, mohlo dojít. Dovodil tudíž přijatelnost kasační stížnosti, tedy přistoupil k přezkumu napadeného usnesení.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud předepisuje, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedené ustanovení totiž konzumuje důvody kasační stížnosti jinak podřaditelné i pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v takovém případě hodnotí pouze to, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí návrhu, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se věci samé (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 As 47/2016 - 39).

[11] Ze soudního řádu správního vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 a) až písm. f) s. ř. s. Pod písmenem a) v naposledy uvedeném ustanovení je jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedeno označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci. Jde o stěžejní náležitost žaloby, neboť jejím prostřednictvím žalobce vymezuje předmět řízení. Pokud žalobce jednoznačně (bez jakýchkoliv pochybností) neidentifikuje napadené rozhodnutí správního orgánu, není zřejmé, jaké rozhodnutí má soud přezkoumat, a takový nedostatek, není-li odstraněn ani na výzvu soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neumožňuje soudu pokračovat v řízení. Nezaměnitelným označením napadeného rozhodnutí je uvedení správního orgánu, který jej vydal, data vydání rozhodnutí a čísla jednacího, které označuje konkrétní písemnost vyhotovenou správním orgánem v jednom správním řízení, nebo alespoň spisové značky. Pod písmenem d) v § 71 odst. 1 s. ř. s. je jako další nutná náležitost žaloby uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů, o něž se zde nejedná) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat.

[12] Ze spisu krajského soudu je zřejmé, že z důvodu vad žaloby krajský soud usnesením ze dne 31. 10. 2019, č. j. 60 Az 65/2019 - 6, vyzval stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby do 8. 11. 2019 (s ohledem na nezjištění data doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli mu krajský soud poskytl přiměřenou lhůtu k odstranění vad žaloby) doplnil a upřesnil svou žalobu; konkrétně, aby 1) označil napadené rozhodnutí (datem a číslem jednací) a uvedl den, kdy mu bylo doručeno nebo jinak oznámeno, 2) aby označil napadené výroky tohoto rozhodnutí, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné nebo nicotné, a důkazy k prokázání svých tvrzení, a 3) aby učinil návrh výroku rozhodnutí soudu. Krajský soud současně stěžovatele poučil o tom, že nebudou-li uvedené vady žaloby předestřeným způsobem odstraněny a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud žalobu usnesením odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel na uvedené usnesení krajského soudu reagoval přípisem ze dne 29. 10. 2019. Vady žaloby, k jejichž odstranění byl tímto usnesením vyzván, však neodstranil a krajský soud proto jeho žalobu odmítl napadeným usnesením.

[13] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 Azs 53/2003 - 66, vyslovil, že „[n]ení nezákonné, odmítne-li soud žalobu trpící vadami, pro které nelze v řízení pokračovat, pokud byl žalobce v usnesení, kterým ho soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad podání, poučen

o tom, že při neodstranění vad podání ve stanovené lhůtě bude žaloba odmítnuta, jakož i o možnosti prodloužení lhůty na jeho žádost, a pokud na tuto výzvu nijak nereagoval.“

[14] Kasační soud se ve svých rozhodnutích také opakovaně zabýval otázkou náležitého vymezení žalobních bodů. Rozšířený senát kasačního soudu např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, vyjádřil, že „*[l]učení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“

[15] Na tyto závěry navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž uvedl, že je nutné „*za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána.*“

[16] K problematice žalobních bodů jako jedné z náležitostí žaloby se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil také v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, v němž dospěl k závěru, že „*[...] uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“

[17] Nejvyšší správní soud se po posouzení nynější věci ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelova žaloba (ani poté, co byl stěžovatel usnesením krajského soudu vyzván podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě a poučen o tom, že při neodstranění vad podání ve stanovené lhůtě bude žaloba odmítnuta) neobsahovala řádné označení napadeného rozhodnutí podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel jednoznačně bez jakýchkoliv pochybností neidentifikoval napadené rozhodnutí (uvedením čísla jednacího, které označuje konkrétní písemnost vyhotovenou správním orgánem v jednom správním řízení, nebo alespoň spisové značky), a tudíž nevymezil předmět žalobního řízení. Nepřípadná je přitom stěžovatelova argumentace, že si měl krajský soud napadené rozhodnutí obstarat u žalovaného sám, aniž by jej stěžovatel v žalobě dostatečně specifikoval (stěžovatel poprvé dostatečně specifikuje napadené rozhodnutí až v kasační stížnosti).

pokračování

[18] Kasační soud také přisvědčuje závěru krajského soudu, že žalobce v žalobě neuvedl ani jeden projednatelný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a výše citované judikatury kasačního soudu. Ani přes výzvu krajského soudu k doplnění žaloby totiž nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

[19] Právě shora popsané nedostatky žaloby spočívající v chybějícím uvedení zvláštních náležitostí vyplývajících zejména z § 71 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., které stěžovatel neodstranil ani přes výzvu krajského soudu v poskytnuté přiměřené lhůtě, neumožňovaly pokračovat v řízení o žalobě. Krajský soud proto podle Nejvyššího správního soudu nepochybil, odmítl-li stěžovateli žalobu.

[20] Nejvyšší správní soud na tomto místě dodává, že je mylné tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že popsané vady žaloby považoval krajský soud za neodstranitelné. Opak je pravdou. Veškeré krajským soudem vytčené vady měly charakter vad odstranitelných, krajský soud se tudíž správně v součinnosti se stěžovatelem o jejich odstranění pokusil výzvou s náležitým poučením o následcích jejího nesplnění, jak již shora uvedeno. Pouze z důvodů stěžovateli nečinnosti k odstranění uvedených nedostatků nedošlo.

[21] Za nepřipadný považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelův odkaz na rozsudek ze dne 27. 8. 2008, č. j. 4 Ads 34/2008 - 30, který se týká povinnosti připojit k žalobě jako její součást stejnopis napadeného rozhodnutí. Takový nedostatek krajský soud stěžovateli žalobě nevytýkal, nýbrž stěžovatele vyzval, aby označil rozhodnutí, které žalobou napadá. To však stěžovatel neučinil; přitom jediným údajem, který k identifikaci správního rozhodnutí uvedl, bylo datum jeho vydání (8. 10. 2019). Z obsahu spisu krajského soudu se podává, že krajský soud učinil kroky ke zjištění konkrétního správního rozhodnutí, jež má být předmětem přezkumu. V této své snaze však nebyl úspěšný (viz č. l. 10 spisu krajského soudu). To však nelze krajskému soudu klást k tíži.

[22] Kromě toho však nelze přehlédnout, že neoznačení napadeného správního rozhodnutí nebylo jediným nedostatkem žaloby, k jejímuž odstranění krajský soud stěžovatele vyzval. I proto nejsou závěry shora citovaného rozsudku kasačního soudu v nynější věci použitelné.

[23] Již jen pro úplnost kasační soud dodává, že nemístný je i stěžovatelův odkaz na § 52 odst. 1 s. ř. s. a § 77 téhož zákona, neboť řízení před krajským soudem se nenacházelo ve fázi dokazování. Měl-li snad stěžovatel na mysli, že by krajský soud měl v rámci dokazování vyhledat a provést důkaz napadeným rozhodnutím, pak za situace, kdy neměl potřebné údaje k tomu, aby takové rozhodnutí vůbec identifikoval a stěžovatel přes výzvu krajského soudu taktéž potřebné údaje neuvedl, nebylo o čem provádět dokazování. Nadto důkaz správním rozhodnutím se v soudním řízení správním neprovádí, jelikož to je součástí správního spisu. Stále však platí, že k tomu, aby se krajský soud mohl vůbec žalobou a přezkumem správního rozhodnutí zabývat, je nezbytné, aby v souladu s § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel toto rozhodnutí, stejně jako i den jeho doručení (za účelem posouzení včasnosti podání žaloby) označil. A tak tomu v souzené věci nebylo.

[24] Nejvyšší správní soud tak pouze koriguje závěr krajského soudu, který žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na znění § 37 odst. 5 s. ř. s. (na něž poukazoval

i krajský soud v poučení uvedeném v usnesení, jímž stěžovatele vyzýval k odstranění vad žaloby) a rovněž na závěry obsažené ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, neměl krajský soud stěžovatelovu žalobu v případě absence zvláštních náležitostí žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Toto procesní pochybení krajského soudu však nedosahuje takové intenzity, aby způsobilo důvodnost kasační stížnosti. V případě zrušení napadeného usnesení by krajský soud opět žalobu odmítl, tentokrát již s odkazem na správné ustanovení s. ř. s., tudíž by se na stěžovatelově hmotněprávním postavení nic nezměnilo.

V.

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto kasační soud o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo.

[27] Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 4. 3. 2020, č. j. 4 Azs 497/2019 - 35, ustanovil zástupcem Mgr. Ladislava Bártu, advokáta; jeho odměnu v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívajících v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu) a v doplnění kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3.100 Kč za úkon právní služby [podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti tak činí 6.200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, je tato stanovena paušálně v § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600 Kč.

[28] Ustanovenému zástupci stěžovatele dále náleží náhrada výdajů spojených s cestou ze sídla jeho advokátní kanceláře (Purkyňova 6, Ostrava) za stěžovatelem do Vazební věznice Praha - Ruzyně dne 4. 4. 2020 a zpět v rozsahu 2x392 km osobním automobilem Volkswagen Passat. Při kombinované spotřebě 6 l nafty na 100 km a při ceně 31,80 Kč za 1 litr této pohonné hmoty (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, dále jen „vyhláška“) mu náleží částka 1.495,87 Kč. Za opotřebení vozidla při sazbě základní náhrady v rozsahu 4,2 Kč za 1 km (§ 1 písm. b) vyhlášky) mu náleží částka 3.292,80 Kč. V souhrnu činí náklady cestovních výdajů částku 4.788,67 Kč.

[29] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal také náhradu za promeškaný čas v souvislosti s poskytováním právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou ze sídla jeho advokátní kanceláře za stěžovatelem (do Vazební věznice Praha - Ruzyně) v rozsahu 16 započatých půlhodin. Za každou započatou půlhodinu mu přitom náleží 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu). Celkem činí náhrada za promeškaný čas 1.600 Kč.

pokračování

[30] Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy celkem za řízení o kasační stížnosti částka v celkové výši 13.188,67 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu